

Szabó T. Anna

A harag nyelve

a harag nyelve
rekedten verdes
koponyakalitka
ide-oda csapja

beleremeg a kéz
a száj beharapva
hunyt szem
kihunyt szív

csak a hang
csak a hang
harag harangja
üt üresen

nincs hús csak csont
lüktet kongva
bent üt kint fáj
nincs üt innen

remegő levegő
forró minden
üt üt üt kong

üt zúg tér bong
vér forr szív ver
nincs már kinn benn

szóvá robban
srapnel száll szét
új seb fáj majd
bent csend nem véd

harag nyelve
kongat egyre
robban és üt
üt és robban
ég kong nap leng
süt mind jobban –

jön a végső
harag napja
koponyánkat
falhoz csapja

Határkísértő

Takács Zsuzsának

1.

Ilyen rugalmas léptek ilyen lányos
könnyedség ilyen éles figyelem

látszólag ő lép de mögötte mégis
szellemhadsereg tart célra: felénk

az evidens álomrealitás
máguskörének téljéfélszaga

a kifeszített mennyek pendülése
a kiköszörült pengependulum

az ideges éj hideg idegen ég
bórlégzés vérszag alvatag csicsonka

borzongáslétra fel a csigolyákon
túl hegytetőkön koponyatetőn

nullpont gyönyöre úrtág origó
légmell szívkamra robbanásveszély –

a megfordított hamuhomokóra
szédült présében: újjászületés

2.

Áthulldogál az álmodba a hó,
vagy épp álmodból hullik ide át,
ahogy morzsolja porrá a való
és szétolvasztja az egy-ideát,
a nyelv alatt jeges szűrős szilánk,
a levegőben rothadó avar,
aki ott túl van úgy gondol miránk,
hogy úrból alvilági port kavar.

Az ittben-ottban légy te a határ,
a semmiből álmodd elő magad,
magad legyél aki magadra vár,
míg szilánkjaid egyre hullanak –

Ne nyughass: alkoss vess köss gyarapíts
senkitleníts és seholtalaníts

Jónás Tamás

Hálavétel

Nem emlékszem semmire, a tél nagy.
Sérült igazság leírva, hogy szép vagy.
Sziget, nincsen vize, nincsen hídja,
közönség van bízva titkainkra.

Nincsen vita, közös-e vagy üzlet.
Állva maradsz, hiába is üzlek.
Takarónak kínálkozik minden.
Üveghegy-ég unt idegeinkben.
Felnyitja a koporsót a mennybolt:
vagyékszerré lett mindegyik szennyfolt.

Ómen

A nagy hajóról leszakadt a horgony.
A vasmacskák némán süllyednek el.
Egy nemzet siránkozik a bolondon:
dadog, de azt hiszi, hogy énekel.
A lámpák fényét téveszti, az apját,
a zsarnokot játssza, még fél nagyon.
Csókolják, azt hiszi, pedig harapják.
Haragja ártalmas, mérges vagyon.
Szeretni őt csak templomokban illik.
Bilincs és narancsszínű rózsza jelzi,
hogy nem nőtt még fel a fényes kilincsig.
Dráma készül, régi, ismert: walesi.

58

Nem új tél

Szégyenletes ez a mondat: csak a testem,
ami fájdalmat sikongat. És nem is igaz.
Elestem, tápászkodom. Az íves, égi falakon,
a horizonton csorog a szürke fájdalom.
Talán mégis csak a lelkem fájlalom, lelkem,
zsenge kukoricahajtásom, fűcsomóm,
jövóm, menóm, amikor kutyával együtt,
mosolyogva sétáltunk át a temetőn,
és pajzán, istentelen gondolatunk volt
egymást szeretni a halottak között,
minket akkor még a pogány öröm unszolt
minden ölelésre, nem voltunk bölcsek,
a ma még ne unalmas igazsága nem
bírt minket várakozásra, mindennél többet
akartunk mindenből. Már csak a nincsen dől.
És összedőlnek a hitek, mint a szöghegyek,
s amiből lett valami, ami túlél bennünket,
neveket, sorsokat, akiknek magunkból adtunk,
két szent gyerek. Szummás kalandunk.

Beck Tamás

Nála

Nem tudja, ez vajon magány vagy egyedüllét,
mondja. Rejtély, mint Kolumbusz tojása.
Ha lenne nála egy medence, lemerülnék.
Víz alatt megelőzhetem a fényt. Ott képes vagyok a csodákra.
Kezében popcorn. Pereg életem filmje előtte.
S akkor megváltozik tekintete. Könnyen megy ám az!
Párnát dob, lepedőt terít a heverőre.
Mint szó a tetteknek: megágyaz.

Hajléktalan a Ferenciek terén

Az éttermet tatarozzák: lakatlan anyaméhet.
Mégis köldökszínór köti az épülethez. Újra és újra beles.
Tudja, a szégyen télen fűt. Nyáron meg hogyan éget!
Emlékszik, valahol írva van: újjá kell születnetek!

Egy kávéra sem engedik be. Hisz inkontinens.
Szilárd pont kéne, egy fogódzó. Most az egyszer!
De az ő világtérképén nincs kontinens.
Csak a folyékony végtelen, csupán a tenger.

59

Müller Péter Sziámi

Piros Sacer

Piros utcáknak járda verte szélén
átok csizmákat meneteltető,
mégmértél, és kvantumnak találtunk,
teremtő Úr, kettős természetű

Piros az élet. Piros volt, ha elfolyt
mehökkent testből ontva hirtelen,
jóslás híján, megszegyenítve Delphoi-t,
a halál olykor csakúgy itt terem

Piros virágok, szépen mérgezőek,
hamis bogáron riasztószínek,
szájak, körmök, vörös szeméremajkak,
hívójelek, csak végül is minek?

Piros Sacer. Riasztva, hívogatva
áldott anyag, vagy átkozott sugár,
színét, nemét, természetét kutatja
az élet, mígnem agyvérzést talál

Piros Sacer. A sűrkeáalom marha
a tiltó stoplámpába ütközött.
Most akkor ez már pont a válasz volna,
vagy nagyszerű, de veszített ütközet?

Petri összes

Kedves Gyuri,

Zseniális próféciádhoz
vagy elírásodhoz
vagy nyomdahibádhoz
most tudok csak igazán
szívből gratulálni:
ahhoz, nevezetesen,
hogy korod Verne Gyulajaként
előrevetítetted a négyszögletes
parancsot vagy a négyszögletes
narancsot.

Ezt csak úgy, melleleg
mert közben lett
Petri hetven
Petri örökre összes
egy kötetben.

És én most mégis Annára
emlékszem, nekem ő örök
abban a pillanatban, amikor
örökséged miatt
betiltották ártatlannak induló
vizsgafilmemet a TV-ben

az akkor még csak királyiban
még azt a felvételt is
– de én inkább
büszke voltam, mint csalódott,
inkább gazdagabb, mint kifosztottabb,
és erre ittunk a Bartók Béla
úton, ahonnan utolsónak tűntek el
– s mára se tökéletesen –
a négyzet alapú barikádkövek.
Mit is mondott a kamerák
kereszttüzeiben Anna akkor
abban a beszélgetésben a számára
addig ismeretlen, ott megismert
és bizalmába fogadott Szegő András
nem is olyan ártatlan kérdésére
amit nem véletlenül épp egy ártatlannak
és ártalmatlannak tűnő kislányhoz
intézett? Petri Annához, persze?
Amikor Szegő megkérdezte
te, kislány szoktál-e sírni? Itten?
A válasz készen volt, hogy elmondjon mindent
„Régebben soha, mostanában folyton”
De hát miért? – ármánykodott betiltásunk felé
téve az ártalmatlant a Zen-buddhista
Televízió férfi riporternője.
„Mert minden barátom elment innen”
– felelte Anna, épp csak kicsit könnyesen
De hát hova? – „Kivándoroltak.
Tudod, ők voltak Halász Péterék,
Pistiék, Péter, Anna, Galus,
szóval, azóta sírok.”

Na, Gyuri, látod,
ennyit ért a
nem nevelésed.

Sokat.

Megtanítottál inni és sírni.

Petri összes.